Kahve Molası

Kahvecileri.. YAZIN "KAHVE MOLASI"NA Ölümsüzleşsin!..

ISSN: 1303-8923

Yazılan, Okunan, Kopyalanan, İletilen, Saklanılan, Adrese Teslim Günlük E-Gazete - Yıl: 2 Sayı: 445

Arkadaşlarınıza önermek ister misiniz?

KISAYOLLAR

SON BASKI

kahvemolasi.com
Arşivimiz
Yazarlarımız
Manilerimiz
Forum Alanı
İletişim Platformu
Sohbet Odası
E-Kart Servisi
Sizden Yorumlar
Kütüphane
Kahverengi Sayfalar
FİNCAN/SİPARİŞ
Medya
İletişim
Reklam
Gizlilik İlkeleri

Kim Bu Editor?

Kahveci Soruyor?

KAPI KOMŞULARIMIZ

ÜÇ NOKTA Anlam Platformu

www.pcakademi.com

20 Şubat 2004 - Fincanın İçindekiler

- Andaman Denizinde Kış Tatili -2- ... Osman Günay
- KILLANMA KILAVUZU ... Ahmet Şeşen
- Doğmamış Kızıma Hikayeler -1- ... Beyhan Duffey
- Ne karabasan ama? ... Cumhur Aydın
- AŞK KAZANMAK MIDIR, KAYBETMEK Mİ? -2- ... Gülcan Talay
- KUŞAKLARIN DEĞİŞİMİ VE GELECEK ÖNGÖRÜLERİ ... Tamer Soysal
- MEHMET DAYININ ELİ OLMAK ... Asya A.
- Ölüme Alışmak ... KIRKYAMA HİKAYE TOPLULUĞU

- Dost Meclisi, Tadımlık Şiirler, Biraz Gülümseyin

Sözün Özü

Gülün dikene katlanması onu güzel kokulu yaptı.
(Mevlana)

Editör'den : Yorumluyorum!..

Merhabalar,

aşkolsun yani ! hala almadınız mı?

Bayılıyorum sizlerin yorumlardaki atışmalarınıza. İpin ucu kaçmadığı sürece en az yazıların kendisi kadar ilginç hale gelebilen yorumlar ayrıca okunmaya değer oluyor farkındasınızdır. Yorumlarda oluşan bu yapının yazı göndermek isteyenleri şöyle bir durup düşündürdüğünü de biliyorum. Hatta bundan için için zevkte alıyorum. Böylece yazarlarımız alacakları tepkileri de göz önüne alarak biraz daha dikkatli davranmak zorunda kalıyorlar. Haaa kalmazlarsa ne olur. Başımın üzerinde yerleri olur. Yalnız bir korkumu açıklamak istiyorum. Kahve Molası bir anı ya da itiraf gazetesi, sitesi olarak algılanmaya başlarsa üzülürüm. Oysa tam tersine, son zamanlarda çokça harika hikayeler okumaya başladık. Bilim kurgu yazarlarımız artıyor. Anılar tabi ki olacak, zaten tüm yazılar yaşanmışlıkların süzgecinden geçerek hayat bulmuyor mu? Araya sıkıştırılan kurguların da gerçekmiş gibi algılanmasına saygı duyuyorum ama bunu baz alarak yazara yüklenilmesine bir anlam veremiyorum. Neden yorumlara katılmadığım ya da bana gelen eleştirilere cevap vermediğim konusunda zaman zaman sorulara muhatap oluyorum. Cevabı basit aslında. Burada yayınlanan her yazı öncelikle benim süzgecimden geçiyor. Evet kimisine kevgir, kimisine çay süzgeci kullanıyorum ama sonunda yayınlanmaya değer olduğuna karar veriyorum. Bu demektir ki benden tam puanı baştan alıyor. Yani beğenimi söylemek için tekrar birşeyler yazmama gerek yok. Cevap vermemeye gelince, tamamen kişisel bir seçim. Bence vazgeçilmez bazı temel noktalara temas edilmediği sürece, polemiğe yol açmamak için sessiz kalma hakkımı kullanıyorum. Ancak gerçekten rahatsız olduğunuz konuları bana özel olarak eposta ile yollarsanız bunlara seve seve cevap vereceğimden emin olabilirsiniz.

Aslında birkaç laf edip gitmekti kararım ama son baktığım yorumlarda gördüklerim bana birkaç fazladan laf söyletti. Hepinize güneşli güzel bir haftasonu dileyerek huzurlarınızdan ayrılıyor, sizleri birbirinden hoş yazılarla başbaşa bırakıyorum. Kalın sağlıcakla.

Bir sonraki sayıda buluşuncaya kadar bulunduğunuz yerden bir adım öne çıkın. Sevgiyle...

Cem Özbatur

Yukarı

Marmaris Balıkçısı : Osman Günay

Andaman Denizinde Kış Tatili

Thailand ta bazı şeyler bizim anladığımız ve bildiğimizden değişik.. İnsan ne görmeden anlıyor, ne de gördükten sonra anlatabiliyor.. Garip bir his vesselam.. Senelerdir oraları tanıyan, Thai devletinin davetlisi olarak oralara gitmiş arkadaşlarımızdan biri bile, bazı şeyleri hala anlayamadığından bahsetti geçen akşam!!.. Biz de bu tarz incelikleri, oralara gittiğinizde kendi başınıza keşfetmelere bırakır, bendenizin ilgisini çeken bazı özelliklere geliriz o halde...

En başta kediler var !! Tam bir hayal kırıklığı.. Gitmeden "Tarihi Siyam krallığını ziyarete gidiyoruz" gazı var ya; sokaklar siyam kedisi dolu sanıyor insan!! Ben mi safım biraz bilmem ama, hiç de öyle değilmiş !! Zaten büyük kentlerde kedi falan gözükmüyor sokakta, güneyde rastladım garip hayvancıklara.. "Allah böyle yaratmış" diyeceğiz amma, ben hayatımda bu kadar çirkin kediyi bir arada görmedim.. Sıcaktan tüyler paçozlaşmış, kulaklar eşek kulağı kadar, patiler ince, gözler pörtlek, kuyruk sıçan kuyruğu sanki. Üstelik kuyruğun ucunda kemikten bir "virgül" var!! Eh, kedi dediğin güzel olmalıdır, bizim memleketin sokak kedilerinden oraya prenses olur, hatta bizim "tuğla kedi Şero" oralarda saraya kedi kadrosuna kabul edilir bana sorarsanız.. Bir de bu "Siyam Kedisi" lafı nereden geliyor, kim uydurmuş bir yakalarsam şu hayal kırıklığının hesabını sorarım ben ona ... Kedilerden bahsettik, haydi köpeklere de sıra gelsin.. Köpek dediğin sadece sokak köpekleri, bir de kucakta gezen bir kaç ithal oyuncak kılıklı yaratık, o kadar... Sokak köpeklerinin hepsi aynı tip, kısa bacak, bezgin ruh, uykulu surat, barışsever ve sevgi düşkünü... O sıcakta da başka türlü olmaz gerçekten.. Ama hayvancıklara herkes iyi davranıyor.. Budist inanışında "öldürmek" fiili iyi karşılanmadığı için, arabanın camına "çtonk!!" diye çarpan bir karışlık böcek bile, şöför tarafından durulup, el frenini çekerek, camdan nazikçe alınıp özür dilenerek kaldırım kenarına bırakılıyor !!!

Köpek ve diğer hayvanatın acı çektiği kadar var iklim.. Sadece kertenkele azmanı-timsah minyatürü bir tür iguana, yol kenarlarında, su kanallarının yakınlarında sırtlarını güneşe veriyor ki; onlar iklimden memnun görünüyor.. Bizim seyahat "high season" da olmasına rağmen, zaman zaman sıcak ve rutubet ruh daraltan cinstendi.. Ama her yer, dükkanlar, belediye otobüsleri, taksi, metro, pasajlar, tuvaletler bile "air-condition" lu, hani kadırımlar hariç klima var dersek yalan söylemiş olmayız.. Hava sıcaklığı 30 derece civarında dolaşıyor, gökyüzünün mavi olduğu günler pek sayılı.. Bir pus tabakasıyla kaplı genellikle, bulut mu desem sis mi desem öyle bir şey işte.. Tabii bu şartlardan dolayı her yer yeşil, her yer çiçek !!! İnsanlar da hem çiçeği seviyorlar, hem de bitkileri hayatın bir parçası gibi görüyorlar.. Kocaman onlarca katlı binaların balkonları çiçeklerle, ağaçlarla dolu, dükkanlar içinde havasız kalmış çiçekler-saksılar da belli saatlerde sokağa "havalandırma"ya çıkartılıyorlar.. Yaz ayları, ki Hazirandan Ekim e kadar sürüyormuş, rutubet daha dayanılmaz, muson yağmurları da insanı yere çakan cinsten oluyormuş.. İklimin bizim dayanamayacağımız cinsten olduğunu söylediler bana açıkça.. Şehir oldukça yeşil, bir İstanbul lunun gıpta edeceği kadar.. O parklar, tapınakların bahçeleri, hatta sokaklar çeşit çeşit, tanınmadık çiçekli, koccaman ağaçlarla dolu, yaprakları yiyesiniz gelir öyle yeşil ve taze.. Manavların tezgahlarında da, meyvalar çeşit çeşit, bizim memlekette tezgahlar, yeşil narenciyenin dalları ya da defne ile süslenir ya, orada demet demet orkide koyuyorlar !!! Her ağacın, her tarhın da başında, kafasında hasır-yerel-konik şapka, elinde alet-edavat çalışan birileri var.. Ağacı neredeyse okşayarak, çiçeklerle konuşup, sevişerek, her yaprağı her dalı ayrı ayrı trim edip sanat eseri diye nitelenebilecek güzellikler çıkarıyorlar ortaya..

Hele kralın eskiden oturduğu sarayın (bizim Topkapı nın muadili yani) bahçesi var ki; anlatılacak, akla zarar vermeden bakılacak gibi değil.. O bahçede, 15-20 metre yükseklikteki ağaca yaslanmış, upuzun bambu merdivenin tepesinde, ağaca küre şekli veren bahçıvanı ve ana caddenin ortasındaki refüjde taflanlardan budayarak imal edilmiş, neredeyse canlanıp koşacak iki fil ve yavrusunu görmedikçe anlaşılamayacak durum, emin olun..

Ekselanslarının şimdilerde oturduğu ev(!) de eski saraya yakın, oldukça büyük, etrafında su kanalı olan, pek hoş, pek şatafatlı bir yer.. Dünyada tahtta en uzun süre kalan kral olarak ta ünlenmiş, "Siyam Kralı" 50 yılı aşkındır tahtta.. Yetmişlerinin ortalarında, yüzünden iyilik akıyor, heryerde resmi var, tüm dükkanlarda, taksilerde, yollarda reklam panolarında.. Halk geçerken mutlaka onlara özgü selamlarıyla eğilip krallarını selamlıyorlar, kral de duyduğuma göre Amerikalarda okuyup gelmiş, "jazz" meraklısı, senede bir, dünyadan "baba" cazcıları toplayıp kendi de saksafonuyla eşlik ederek müzik de yapıyormuş !!

Bangkok oldukça büyük bir metropol.. Nüfusun yüzde onu başkentte yaşıyor.. Nüfus 60 milyondan fazla, genellikle budistler.. Müslümanlar yüzde 2 ama, güneyde halkın %70 i müslüman.. Biz oralardayken ufak tefek sürtüşmeler oluyordu, ama kuş-tavuk gribi meselesinden dolayı gündemde pek yerini alamadı.. Biz de tavuklu, ördekli malzemeleri bırakıp geri kalanı değüste ettik, bu yemek konusu oldukça zengin, üstünde durmağa değer...

Thai mutfağı tipik bir uzakdoğu mutfağı, ama bana sorarsanız en meşhuru Çin mutfağından daha lezzetli.. Biraz Wietnam tadlarını andırıyor..Bizim damak tadına uygunluğu tartışma kaldırırsa da; yiyen bir daha yiyor, ben bayıldım örnekse.. Ekmek hiç yok, peynir yok gibi, ana malzeme, pirinç veya "noodles", gerisi bol sebze-meyva, en çok ta balık ve deniz ürünleri.. Karides boy boy-çeşit çeşit, ahtapot, sübye, kalamar herşeyin içinde, yengeçler, istakozlar, midyeler-taraklar yollarda tezgahlardan taşıyor, fiyatları da; İstanbul da sokakta lahmacun fiyatına Bangkok ta karides yiyorsunuz, anlayın işte.. !!! "Sea Food" adı altındaki lokantalarda, tezgahlardan karidesini, pavuryasını, sübyesi-kalamarını seçen sofraya geçiyor, onlarca masaya sahip koca lokantalarda bile, herşey pişirilmiş olarak 15 dakikada masanızda.. Thai lar durmadan bir şeyler atıştırıyor.. Günün her saatinde sokak lokantaları, bizim seyyar köfteci kılıklı mangaldan servis yapan arabaların yanındaki plastik masalar tıklım tıklım dolu.. Hiç olmazsa sokaktan naylon torbada kavun, karpuz, mango vesaire alıp onu geveliyorlar.. Seyyar lokantalar, evde pek yemek pişirmediklerini tahmin ettiğim ahaliye, naylon torbada "Tom yam goong" çorbası servis edecek kadar paketleme işini ilerletmiş.. Naylon torbalara çorbayı, pilavı, salata ve meyva suyunu doldurup servis etmeleri bir kaç dakika sürüyor sadece..Kızarmış çekirge, baharatlı sosisler, kurutulmuş mürekkepbalığı ızgarası, fırında kırmızı boyalı sosla pişmiş ördek tandırı tam Thai ların ağız tadı, yanında pirinç, üzerine meyvaları da lüplettiler mi yemek işi tamam oluyor.. Ama o sıcakta, herşeyin açıkta satıldığı, herşeyin ortada durduğu, akar suyu olmayan tezgahlardan yemek yemek her babayiğidin harcı değil.. Biz de kendimize göre bir sistemle dükkanlarda karın doyurduk, hele Thai usulü servis yapan bir lokantalar var ki; sofranın ortasında bir tencere, tencerede sebze suyu, alttan ısıtmalı, kaynayıp duruyor.. Siz de ısmarladığınız yiyecekleri, (çeşitli sebze, balık, karides, ahtapot, otlar, midyeler, taraklar, ve daha aklınıza ne gelirse) kaynayan tencereye funda edip sonra çubuklarla yakalayıp lüpletiyorsunuz.. Küçük kaselerde gelen acı-tatlı ya da sirkeli-sarmısaklı-acılı soslarla karışan haşlanmış malzemeler, yanına pirinç de konarak pek lezzetli oluyor, giderseniz ihmal etmeyin... Bir de bu mutfağın acısından bahsetmek lazım.. Baharatlı olmasının dışında oldukça acı da yiyecekleriniz.. Ben acı seven biri olarak bile bazı seviyedeki acılara katlanamadım.. Ama bir biberleri var ki, insanın ağzı, dilinin ucu ve dudakları yanıyor, ne gırtlak, ne mide ve; ne de daha aşağıları hiç etkilenmiyor.. Biberin cinsinden herhalde, bolca getirdim gelirken!!!

Trafik soldan, hem de İstanbul trafiğini aratacak cinsten kalabalık olarak.. Biz garipler karşıdan karşıya geçerken, otomobillere binerken hep şaşırıp ters taraflara bakıp, şöför kapısını zorlayanlardan olduğumuz için pek utandık zaman zaman.. Ama Thai lar hep o meşhur gülümseme, sükunet ve dingin halleriyle rahatlatıp, selamlarını sarkıtarak bizi gevşettiler.. Bangkok a "City of Angels" demelerinin hikmeti bu olsa gerek... Ama yine de o sıkışık saatlerde şeritten şerite atlayanlar, korna çalanlar, küfür edip itişenlere hiç rastlamadık.. Sıkışık trafikte "budha" gibi durup gülümseyerek trafiğin açılmasını bekliyorlar, ve kimse bundan şikayet etmiyor.. Biz Marmaris te bu tür dertlerden uzak olduğumuz için, geçici sorun olarak bakıp pek ilgilenmedik, İstanbullular düşünsün!!!

Trafikte iki önemli konu daha var ki tipik!! Biri "Tuk-tuk".. Tuk-tuk motorsikletten bozma, cicili-bicili boyanmış, orası burası süslü-püslü bir vasıta, eskileri bizim tripotörler gibi üç tekerlekliydi, şimdi yeni moda japon işi minyatür kamyonetler oluşmuş !!.. Taksinin yarı fiyatına yolcu taşıyıp, pazarlık usulü geçinip gidiyorlar.. Açık olduğu için klima yok, bir de trafikte egzoz dumanı yutma riskini alıyorsanız pek keyifli.. Ama "tuk-tuk" daha çok tatil kasabalarında yararlı oluyor, şehire uygun değil bana sorarsanız..İkinci bölüm ise pek özel, ana caddenin bazı köşelerinde motorlu gençler sıralanmış duruyor, üzerlerinde de bir üniforma.. Sorunca anladık ki, sıkışık saatlerde acele işi olanlar motorculara yanaşıp, arkasına atlıyor, kaskını takıyor, ve trafikte araçların arasında slalomla, olmazsa kaldırımdan gideceğiniz yere sizi ulaştırıyor... Motorcu ruhlu oldukları için motorda arkada oturmayı bilmek lazım, irkilenler binmesin.. Ben bir yüz metre dayanıp, işaretle "Ya ben kullanayım, sen arkaya bin, ya da iniyorum birader !!" şeklinde motor maceramı noktaladım...

Din meselesi pek önemli anlaşılan hayatlarında.. Belki budist olmalarından, belki doğu anlayışından karar veremedim ama, o kadar önemli olan din, yaşama müdahale etmiyor.. Hayatın içine karışmış, eli "bond" çantalı Thai işadamı, turuncu harmaniyeli "monk" rahibi, ya öğrenci, ya da bar kızı olsun, hepsi; tapınağın önünden geçerken içtenliği kilometrelerden anlaşılacak bir selam sarkıtıyorlar tapınağın patronu(!) "budha" ya.. Sonra da yola devam.. Herşeyin bir "budha" sı var, çocukların, bekarların, balıkçıların, şöförlerin, kadınların.. Küçük ağaçtan oyma heykelcikler dükkanların kapısını, otomobillerin dikiz aynalarını, evlerin en özel köşelerini süslüyor.. Şimdi benim minübüste de bir şöför budha sı var, onlar kadar zarif olmasa da reveransım, ben de kendimce "iyi yolculuklar" dileklerimi onunla paylaşıyorum...

Tapınaklar pek sık karşılaştığımız bir Thailand manzarası.. Tümü süslü püslü, hatta "süperşarje" bile desem olacak.. Hepsinde yerler mermer, renkler canlı, her köşede altın varak, heykeller resimler de naif, ayrıntıcı, ama bambaşka hikayeler anlatıyorlar!! Kötü maymunlarla, ejderha kılıklı, üç-beş hayvan kokteyli canavarlar "kötü adamlar" rolünde, esas çocuk kral ve sevgilisi "dünyalar güzeli cillop prenses" ve de başları sıkışınca yardımcı olan budha kadrosuyla "iyiler"i oluşturuyor.. Hikayeler mutlu sonlu, kahramanlık ve aşk hikayeleri olmasına rağmen pek bizimkilere benzemiyor!!.. Her tapınakta da ziyaretçi dolu, yoldan geçerken bile, bir uğrayıp, kapıdan iki tütsü ile biraz meyva-çiçek falan alıyorlar, girip zarif reveransı attırdıktan sonra, tütsüleri yakıyor, saygıyla meyva-çiçek nevalesini yüksekçe bir yere koyuyor, geri geri gelerek bizdeki secde durumunu andıran bir şekilde dua ediyor.. Bütün bu seramoni, bir-iki dakika gibi bir zamanda "şip-şak" sona ermesine karşın, alışkanlıktan ya da zorunluluktan yapılmış gibi değil; aksine saygı, ümit ve keyfi bir arada barındıran bir ruh halini yansıtıyor.. Ayrıca her evin bir köşesinde mumlar-tütsüler yanan, budha heykeli, bir rahip veya kralın resmi olan, çiçeklerle süslü bir küçük "tapınakçık" var.. Sokaklarda, evlerin önünde, her köşede, barların girişinde bile "tapınakçık"tan geçilmiyor, bu da dinin hayatlarındaki önemini belirten sağlam bir veri olsa gerek.. Bazı tuhaf, bizim uzağımızdaki adetleri de yok değil hani!! Phuket te bir tapınağın bahçesinde aval-aval oraya buraya bakarken, bir cayırtıdır koptu.. Biz de "Yaw bomba mı, makinalı mı, terör mü, kan davası mı?" şeklinde yüreklerimiz hoplamışken anladık ki; küçük bir sarnıç, ya da bir hücreye benzer kapalı bir yere, sıra sıra çatapatları atıp bir tür "mum dikme" yapıyorlar, o mistik havaya ters ama, ne diyelim, "hikmetinden sual olunmaz"!!!

Thailand dan döner dönmez en çok sorulan kadınlar.. Hele erkekler pek merakla soruyor.. Halbuki yine başa döneceğiz, anlatılmaz, yaşamak lazım.. Önce kadınların hepsi, ya da büyük çoğunluğu güzel, baştan söyleyeyim.. Fazla kilosu olan yok, pehriz yapan da..Yüzleri ve ifadelerini birbirinden pek ayıramasak da, içtenlik ve doğallık pek hoş bir hava veriyor hepsine ayrı ayrı.. Ufak tefek, ayrıca zarif ve narinler yapı olarak.. Saçlardan bahsetmek lazım ki; onlarca pek önemli galiba.. Ben genelde kadında uzun saçı pek sevmem.. Ama Thai kadınlarının saçlarına diyecek yok!! Bizim görmeğe alıştığımız "gölgeli boyalı sarışın" ya da "akide şekeri kırmızısı kızıl" la kısıtlı saçlardan sonra hiç boyasız, hepsi şampuan reklamı gibi bellerine kadar simsiyah, ne olduğunu anlayamadığım, ama pek güzel kokan saçlara diyecek bir şey kalmıyor.. Zaten kadın erkek hepsi pek temiz, pek tertipli, pek düzenli insanlar, ne ter kokana, ne bakımsızına, ne de yakışmamış bir şeyler giyene rastlamadık.. Sokakta inşaatta çalışan, sırtındaki küfeyle toprak taşıyan hanımın pedikürlü-ojeli ayakları sandaletinden gözüküyordu, gözlerimle şahidim... Etrafta zaten bir kadın egemenliği var, adamlar biraz "fişten çekilmiş elektro gitar" gibi, pek sesleri çıkmıyor.. Dükkanlarda, lokantalarda, barlarda, tüm çalışanlar kadın, adamlardan sadece şöför ve sokakta hanutçu çıkıyor.. Kadın erkek pek sigara ve içki içen yok.. Durmadan meyva suyu içiyor, bir de plastik torbadan "milk shake".. Bir yandan da kikirdiyorlar yabancı beyaz erkek görünce, nazikçe de asılıyorlar, belki bir içki ısmarlar, ya da "eskort" istersiniz diye..

Masaj işi pek acaip, benim favorim, otelin olduğu sokakta, kocaman vitrinli bir salon, masaj masasına uzanıyor, hem yoldan gelen geçene bakıyorsun, hem de çıtır bir Thai sana geleneği 2000 yıl eskiye dayanan bir masaj yapıyor.. Bir kaç çeşidi olan masaj zaman zaman seks çağrıştıran yerlere taşınsa da, "Türk hamamı" isimli yerlerde olanı hariç, hiç bir yerde taciz ya da rahatsız edilme yaşamadık !! Ayak masajı, geleneksel Thai masajı, çeşitli bitkisel yağlarla masajlar pek rahatlatıcı, insanın ruhunu mıncıklıyorlarmış gibi oluyor desem olacak hani !!! Sistem pek oturmuş, bir masajcı ancak bir kaç sene kursa-okula giderek yetişiyor.. İşin aslı da vücuda bazı noktalara baskı ve gergi uygulamak, fırsatı bulursanız kaçırmayın, tavsiye ederim.. O çoğu pek minyon,pek ufak tefek masajcı yavrular, eli koluyla, ayağı bacağıyla, sizi şekilden şekile sokuyor, bizim onlar gibi esnek olmayan vücudumuzu yumuşatmağa çalışıyor.. O harcanan efor, kızcağızın terler içinde kalmasına yol açıyor, yine de o gülümseme, o nezaket ve yumuşaklık hiç kaybolmuyor..

Lisan tuhaf, bir kere size o kadar yabancı ki; ben üç beş lisandan pat-küt bir şeyler çakarım, bir ikisini de fena konuşmam. Hangi lisan konuşulsa aradan bir iki kelime çeker çıkarır, hiç olmazsa konuyu, ya da eğilimi anlarsınız ki; bu Thailand da mümkün değil.. Ne aradan kelime çıkarabiliyor, ne de vurgulardan gidişatı anlayabiliyosunuz.. Üstelik ses konusunda da bir acaiplik var, "r" harfi-sesi Thai lisanında yok!!! Herkes çat-pat ingilizce biliyor ama, anlamıyor, anlatamıyor.. Çünkü "r" harfi olmadan olmuyor.. Bir gün daha önceden gittigim Bangkok Hard Rock Café ye gitmeyi planlıyoruz, civarında olduğumuzu bildiğim halde çıkaramıyorum.. Rockçu tişotu giymiş bir gence, sonra taksi şöförüne soruyoruz, kimse bir şey anlamıyor.. Sonunda aldığımız dersleri akla getirip birine yanaşıyorum, ve aynen "**Wel-iz hald lok kafe?**" diyorum, hemen tarifi alıyor, elimizle koymuş gibi buluyoruz.. Anlamadıkları gibi söyleyemiyorlar da, ama anlaşmak kolay, zaten hepsi mutlu ve karmaşık olmayan insanlar, mutluluğun ana kuralı da basit ve huzurlu bir yaşam değil mi ??

Hepinize gezmeli tozmalı, aklınızın açık, ruhunuzun huzurlu, sağlığınızın da fişek gibi olduğu günler dilerim..

Osman Günay
osmangunay@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Enişte'den Erişte'ler : Ahmet Şeşen

KILLANMA KILAVUZU

Elinizde bir kılavuz olmasına gerek kalmadan kullanabileceğiniz şeyler de elbette vardır. Elektronik alet gibi konularda kesinlikle gereksinim duyduğunuz kılavuz kitapçıklar bazen saç baş yoldursa da bu işi Japonların pek güzel yaptığını hemen hemen hepimiz biliriz. Adamlar tüm detayları önceden görebilmişler ve buna ait bir doküman hazırlama gereği düşünmüşler. Kullandığımız birçok mal ya da üründe ne yazık ki bir *Kullanma Kılavuzu* bulunmamaktadır. Hissiyatınıza göre hareket edersiniz çoğu zaman, hatta bu durum damarlarınızdaki asil kanda dahi mevcuttur.

Hiç unutmam, 1992 model Toyota Corolla'm var idi pek severdim. Hatta satmaya bile kıyamamıştım. Birgün araba çalışmıyor... Delireceğim... Sabah getirip park etmişim, koca otoparkta ne ola ki ? Biliyorum bazen araçların yerini değiştirmek zorunda kalıyor Noramin İş Merkezi görevlileri. Ama hatırlamıyorum ki sabah nereye park ettim ? Neyse, yine de görevliye sordum dangalakça da olsa (Dangalakça bir soru sorarsanız emin olunuz ki dangalakça bir cevap alırsınız !)... Ağzımın payını alınca düşünmeye başladım, aklıma Japonlar geldi, açtım torpido gözünü ve o ana kadar hiç ihtiyacını duymadığım *Kullanma Kılavuzu*'nu okumaya başladım. İşte benim konu : "Motorunuz çalışmıyorsa...". O değil, bu değil derken, "motorunuzu boğmuş olabilirsiniz, 60 sn. gaz pedalına basın, sonra ayağınızı çekin, çalıştırın, çalışmazsa hiç ...ıçınızı yırtmadan yetkili servisi arayın, bu konu sizi aşar..!". Denedim, şraaaaakkkk çalıştı... Sağolasın Toyotasan Hocam ya..! Meğerse, otoparka yeni bir görevli gelmiş ve benim Toyota ile antreman yapmış, bu arada da motoru boğmuş, iyi mi ?

Pek severim simiti çıtır çıtır. Hele yanında gravyer peynir olursa değmeyin gitsin keyfime. Sağolsun Edi'nin evinin yakınlarında bir "Odun Fırını" varmış, nefis oluyor simitleri inanın. Dedim yanına gravyer peyniri de alayım, hem ekonomi olsun, hem yerli malı yurdun malı kullanayım. Neyse efendim aldım geldim simidimin yanına. Bir yüzünde jelatin üzerinde marka vs.vs. kağıt var ve kırmızı bir uç. Aman dikkat, sanırsınız o kırmızı ucu çekince cıııııırrrt jelatin soyulacak ve elinizde üçgen peyniriniz tüm çıplaklığı ile ortaya çıkacak. Hikaye...! Çıkmaz kardeşim, ters tarafa hareket ediyor bu salak kırmızı şey.. Yahu, neden jelatinin üstündeki kağıda yöneliyorsun, kenara git be kardeşim, hay .... Sonuçta kırmızı ucu bırakıp eliniz yapış yapış bir şekilde diğer adı üçgen olan gravyer peynirinizi 5-6 parça halinde soyabiliyorsunuz. Çok basit görünümlü, *Kullanma Kılavuzu* gerektirmez peyniriniz ne yazık o kırmızı şeyle açılamıyor. Peki neden dikkatimizi çekecek şekilde kırmızı ? Aynı renk yapsana jelatinle kardeşim, nasılsa bir halta yaramıyor, ben de baştan paşa paşa bıçak kullanayım, "Nasıl açılır acaba bu peynir ?" biçiminde beyin hücrelerimi zorlayayım ?

Ya rakı şişesinin kapağına ne demeli ? Çeviriyorsun sola doğru, heyhat açılmaz, alttaki parça da dönmeye başlar. *Kullanma Kılavuzu* versen rezil olursun : "Lütfen kapağı sola doğru çeviriniz, çııııt ve de pıssst edince kapak elinizde olacak !" derseniz şayet, kesinlikle bir cümle daha eklemek zorunda kalırsınız : "İnat edip alttaki parça ile birlikte dönmeye kalkarsa, derhal kesici bir alet alın ve kapak ile o gıcık şeyin ilişkisini tatlı tatlı kesin". Niye tatlı ? Bakınız yeni bir açıklama : "Eğer, hoyrat davranırsanız, açtığınız kapak tekrar kapatılabilemez de ondan..!". Yalama olmuştur, siz siz olun, biten rakı şişesini atmayın, eğer kapağı doğru düzgün çalışıyorsa, saklayın bir kenara, ne olur ne olmaz... Kesici alete de lütfen dikkat edin, 2 kadeh rakı içeceğim diye 3 dikiş attırmanıza hiç gerek yok parmağınıza akşam akşam... Biralara yeni moda çevir aç kapak yaptılar, breee zındıklar hiç düşünmezler ki açacak satıcıları ne halt edecek ? Ben yine de çevir kapak bile olsa arslanlar gibi açacağımı kullanıyorum, üstüme iyilik sağlık... Eskiden açacaksız günlerde az mı şişe ucu parçalamıştım duvara, taşa vuracam diye..! Bir de dişleriyle açabilenler var ki en iyisi bunlardan hiç söz etmemek.

Sonuçta; *Kullanma Kılavuzu* olsun ya da olmasın bir ***Kıllanma Kılavuzu*** her zaman ve her yerde vardır.

asesen@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Arap olayım ben de kahveciyim... : Beyhan Duffey

Doğmamış Kızıma Hikayeler -1-

Bir varmış bir yokmuş benim güzel kızım.. Evvel zaman içinde, kalbur zaman içinde, develer tellal pireler berber iken dünyanın güzel bir noktasında güzel bir ülke ve o ülkenin de güzel insanları varmış....

Daha teknoloji diye birşey ortalarda yokken bu ülkenin insanları da tanımadıkları, hatta varlığından bile haberdar olmadıkları başka ülkelerden bihaber huzur içinde yaşayıp giderlermiş. Bu huzur çok sürmemis elbet. İnsanlık tarihinin her döneminde ortaya çıkan savaş tacirleri ve kan emici vampirler o zamanlar da mevcutmuş ve nihayet bu güzel ülkenin yüreği iyilik dolu insanları da bu vahşi canavarla istemeseler de karşılaşmışlar. Şimdiki koşullarımızla tanımlayacak olursak "cahil" olan bu halk da diğer halklar gibi, bu güçlü canavarla başedememisler. Çünkü aralarında o canavara inanmayanlar olduğu gibi inananlar da çıkmış ve o halk bir bütünün parçası olamadığı için parçalanmak ve bu canavara yenilmek zorunda kalmış. Aslında bütün bu olanlar yalnızca bu küçük ülke için değil aynı zamanlarda yaşayan her halk için geçerli olmuş. Aradaki tek fark bu canavarla başetmenin değiiik yolları ve bunun getirdiği olumlu-olumsuz sonuçlarmış...

Şimdi biz bırakalım diğer ülkelerin gelişimini, gelelim bizim hikayesini anlatacağımız ülkeye... Bu ülke bu ülke olmadan önce, zorba bir halkın baskı, zulüm ve işkenceleri sonucu kendi barışcıl dinini unutmak ve bu din toplumunun dayattığı dini kabullenmek zorunda kalmış. Hatta bu ülke yüzyıllar geçtikce işi o kadar azıtmış ki kraldan çok kralcı kesilip o dinin neredeyse savunucusu, sözcüsü haline gelmiş. Sonra da topraklarına sahip olmuş büyük bir imparatorluğun içinde yüzyıllarca yaşamış.

Bu imparatorluğun içinde çok da huzurla yaşamayan bu ülke halkı da diğer halklar gibi bir an önce özgürleşmek ve bu baskı ve zulümden kurtulmak istiyormuş. Her ne kadar bu imparatorluk yakım, yıkım, talan üzerine kurulmuş ve bunca yüzyıllar yaşamışsa da bir iyi tarafı varmış ki imparatorluğun içinde her türlü din ve mezhepten insan toplulukları birarada barış içinde sayılabilecek koşullarda yaşamış. Yıllar geçip de egemen güçlerin şekli ve coğrafyası değişmeye başlayınca bu imparatorluk da yıkılıp yokolmaya mecbur kalmış. Yöneticilerinin şahsi menfaatleri uğruna sahip çıkamadığı her türlü değeri yitirmiş ve bölünerek yokolmuş. İşte bu imparatorluğun son başkenti ve elde kalan son toprakları da bizim masalımıza konu olmuş...

İmparator güçlenmekte olan diğer ülkelere daha fazla dayanamamış ve paçasını kurtarmak uğruna egemen güçler ne istiyorsa kabul etmiş. Tabii egemen güçlerin isteği diğer masallarda olduğu gibi padişahın kızıyla evlenmek değilmiş. Onlar daha fazlasını, hep fazlasını istiyorlarmış...

İşte bu noktada hikayemizin kahramanı, kahramanlar kahramanı sarı saçlı mavi gözlü kahramanımız çıkmış ortaya. Bu öyle bir kahramanmış ki, o güne kadar onun gibisi hiç çıkmamış. Hatta o güne kadar kimsenin anlamını dahi bilmediği, bilenlerin de sürekli hasıraltı ettiği "özgürlük", "bağımsızlık", "demokrasi", "insan hakları" gibi şeylerden sözederek sallamış düşman üstüne kılıcını. O topraklar ki, dünyadan bihaber fakir halkının emekleriyle ayakta durabiliyormuş. Kulaktan kulağa, kentten kente, köyden köye haber uçurmus barış kuşları. Saçları altın sarısı bir kahraman halktan medet umuyor, onlardan "bağımsızlık" için kendine destek vermelerini istiyormuş. Kara kaşlı, kara gözlü bu yüreği iyilik dolu insanlar yüzünü bile görmedikleri bu altın saçlı kahramana yürekten destek olmuşlar. Kundaktaki bebelerin kursağından kestiklerini, gerdekteki gelinlerin bileğinden incecik bileziklerini, dağdaki çobanın heybesinden kuru ekmeğini, cephede "bağımsızlık" için savaşan askerlere göndermişler. Daha bıyığı terlememiş gençler, düşmanla vuruşabilecek güçte olan yaşlılar silah kuşanıp cepheye gitmiş. Analar, gelinler arkalarından hiç ağlamamış. Çünkü onlar da bilmiş bu bir "bağımsızlık, özgürlük" savaşı. Cepheye gidenin arkasından ağlanmaz. . Ağıt yakılmaz. Vatan uğruna şehit olmuşsa bu onurların en yücesidir. Gelecek kuşakların esenliğidir. Analar bacılar da ekmek etmişler tandırlarda, gece gündüz. Dönmemiş cepheden er kişiler, dönememiş. Analar da kuşanıp kağnıya öküzleri, yükleyip kuru ekmekleri vurmuşlar cephenin yolunu.

Yıllar yıllar sürmüş savaş. Sarı saçlı kahraman da fakir halk da yılmamış, yenilmemiş düşmana. Düşman pazarlığa oturmuş; "bak şu kısmı verirsen sana özgürlük...". Kahramanı da halkı da prim vermemiş bu aç kurtlara...

Çok zaiyat verilmiş, çok analar oğulsuz, gelinler kocasız, bebeler babasız kalmış ama bir damla gözyaşı düşmemiş kimseciklerin gözünden. Çünkü uğrunda savaştıkları şeye yani "özgürlüklerine" kavuşmuşlar güzel kızım... Biliyor musun asıl hikaye işte bu noktadan sonra başlıyor. Hadi kapama gözlerini de dinle... Daha küçücüksün, uyumak için önünde çoook zaman var..

Sarı saçlı kahraman halkıyla birlik olup kazandığı bu zaferin sonucunda çeşitli yenilikler yapmak ve halkını bilinçlendirmek için sıvamış kollarını. Önce dil devrimi yapmış. Yazması, okuması bir zor olan dil yerine pırıl pırıl harfler armağan etmiş. Bu harfler ki dünyanın yarısı tarafından kullanılıyormuş. En ücra köşelere bile haber salmış, ahırında ineğini sağan analar da öğrenecek bunu. Okuyacak yazacak demiş. Kendi de başöğretmenlik etmiş, öncü olmuş. Dinlemez olur mu köylü de bu kahramanın sözünü. Ağzından çıkacak her kelimeye tapar olmuş bu mavi gözlü devin. Okuma yazma kursları açılmış, mürekkep yalamış herkes bir diğerinin gönüllü öğretmeni olmuş. Sonraları sırça köşklerinden çıkmayacak bu ülke yöneticilerinin aksine bütün ülkeyi baştan başa dolaşmış sarı saçlı kahraman. Kalkınmaya önce buralardan başlayacağız demiş. Dil devrimi devrimlerin en yücesi olmuş tabii. Çünkü onu başka devrimler de izlemiş. Halk fakir ama mutluymuş. Fakir ama güçlüymüş. Fakir ama onurluymuş... Günlerden bir gün bu sarı saçlı kahraman gencecik bir yaşta amansız bir hastalığa yakalanarak ve bütün bir halkı gözyaşına boğarak göçüp gitmiş bu diyardan. Arkasında da hep onurla hatırlanacak işler bırakarak. Halkı yas tutmuş, gözyaşları sel olmuş akmış ülkenin doğusundan batısına, kuzeyinden güneyine. O gitmeden önce demiş ki halkına, arkamdan ağlamayın, yas tutmayın, beni kahramanlaştırıp, putlaştırmayın. Yeni kahramanlar, yeni yürekler çıkarın. Bu güzel ülkeyi hep birlikte kurduk, kurda kuşa yem etmeyin...

Sanki aksini söylemiş gibi olmuş herşey. Onun gibi bir kahraman daha yetişemediği gibi onun imar edip bıraktıklarını da bir bir yıkar olmuş içerdeki güçler. Aslında dışardaki güçlerle işbirliği içinde oldukları için değilmiş bütün bu yaptıkları yanlışlar. İnsani zaaflarına kul olmuşlar. İktidar sevdalısı olmuşlar. Daha çok şeye kendi adlarına sahip olmak istemişler. İktidarı halk için değil daha çok kendileri ve yakın çevrelerini kalkındırmak için istemişler. Evet demokratik yollarla seçilmişler ama seçildikten sonra da tahtlarına kurulup halka kan kusturmuş, önlerinde el pençe divan durur hale getirmişler. Halk önce seçmiş, sonra seçtiğinden korkmuş, sonra da ona tapmış. Çaresiz. Ve kimsecikler anlayamamış bu guzelim halktan nasıl böyle yaratıkların çıkabileceğini. Çıkmış işte...

Hikayenin diger kısmına geçmeden önce küçük bir kahve molasına ne dersin kızım ?

Sürecek...

Beyhan DUFFEY - Cidde / Suudi Arabistan
duffey@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Ankara'dan : Cumhur Aydın

Ne karabasan ama?

Yine Ankara Kare Kitabevi konuklarından Murathan Mungan'ın geçen haftaki söyleşisinden usumda takılı kalan şu sözleri ekranın önüne geçince beni bırakmadı.

Mungan edebiyatta son yirmi yılın en önemli yitiğinin 'okur' olduğunu belirtirken, 'Aslında okur var da yok.' dedi. Şöyle sürdürdü konuşmasını Murathan Mungan, ülke adı vermeden. Sanki 'Yeni Dünya Düzeni'ni kast ederek. 'Okur var ama okur değil. Gazeteciler var ama onlar gazeteci değil. Yöneticiler var ama onlar da yönetici değil.'

Bunlara sizler de bir sanatçı tesbiti deyip geçebilirsiniz.

'Bizi ilgilendirmiyor.' diye düşünebilirsiniz.

Ya şu sıralar çevremizde olup bitenler...

Kıbrıs'ta birden çözüme yaklaşıvermek.

Yerel Yönetimler Yasa taslağının Meclis'te görüşülmeye başlanması.

Bir ay sonraki yerel seçime dünyaya yeni model olarak sunulan 'ılımlı müslüman' bir parti iktidarı ile gidilmesi.

Muhalif yayınlarıyla öne çıkan gazete ve televizyonların sansürlenmesi.

Türkiye'nin sunulan pembe ekonomik tabloya karşın, Irak, Arjantin ve Venezüella'dan sonra dünyada iş yapılacak en riskli 4. ülke olarak ilan edilmesi.

Amerika'nın 'Büyük Ortadoğu Planı' çerçevesinde Türkiye'yi 'cephe ülkesi' olarak tanımlaması.

Avrupa Birliği'nin lider ülkesi Almanya politikacılarının Türkiye'ye ancak 'farklı bir üyelik' önerilebileceğinin açıklamaları.

Yunanistan'ın Kıbrıs'tan sonra 'çözüm'sırasının Ege'ye geldiğini açıklaması.

Listeyi daha da uzatabilirsiniz...

İşte bu karmakarışık gündemde hemen her alanda bilime ve üretime sırt çevirmiş bir hayali ülke düşünün.

Vatandaşı var ama onlar aslında 'vatandaş'değil.

Politikaları var ama onlar aslında 'politika' değil.

Siyasetçileri var ama onlar aslında 'siyasetçi' değil.

Yöneticileri var ama onlar aslında 'yönetici' değil.

Tanrı esirgesin. Ya sahiden bu tesbitler bizim ülkemiz için gerçek olsaydı?

Ne karabasan ama?

Cumhur
cumhur@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Kahvecigillerden : Gülcan Talay

AŞK KAZANMAK MIDIR, KAYBETMEK Mİ? -2-

Taksiye bindiğinde kalbinin hızlı hızlı çarpmasına engel olamıyordu hala. İlk kez buluşurcasına bu heyecanının nedenini anlayamadı. Uzun zaman olmuştu böyle hissetmeyeli. İlk kez, vapurda elini tuttuğunda bu kadar heyecanlandığını hatırladı. İskelede indi ve İbrahim' in arkasından usulca yaklaşıp;
- Bil bakalım, ben kimim ?
- Hayatımın anlamı, biricik aşkımsın.
Sarıldılar birbirlerine, dudaklarına kondurulmuş küçük bir buse eşliğinde. Jetonları atıp, Kadıköy vapuruna bindiler. Burcu; bu özel günün anısına bir tek gül olsun alacağını düşünmüştü. Ama İbrahim' in elinde ne bir çiçek, ne de bir paket vardı. Beklediği gibi olmadı. Zaten, İbrahim bu konularda ince biri değildi ona göre. En son doğum gününde bile bir hediye almamış olmasına rağmen, Burcu bunu umursamamıştı. Umursamadığı o kadar çok özel gün vardı ki hayatlarında... Ama bu kez umursadı. Aklı durmuştu. " Bu kadar düşüncesiz olamaz" diye düşünürken hep susmuştu.
- Neyin var. Konuşmuyorsun?
Burcu "Yok bir şeyim" dedi soğuk bir sesle. Sustu, sustu ve yine sustu. Konuşmadan indiler vapurdan. Yine sustu...
- Seni anlamıyorum. Dün ne kadar mutlu bir gün geçirmiştik. Bugün surat asıyorsun bana. Ne oldu bir günde.

Bir şey demek istemiyordu. Ne demeliydi ki " bana hediye almadığın için moralim bozuldu" mu diyecekti. Böyle düşündüğü için kendinden utandı. Ama yinede üzüntüsünü saklayamadı. Bu kez umursamaz davranamadı. Çok kırılmıştı.
- Bir şey demeyecek misin? Konuş lütfen. Susma... Lütfen!!
- Sen hala anlamadıysan, diyecek bir sözüm yok benim...Eve gitmek istiyorum.
- Hepsi bu mu? Neyi anlamalıyım? Yine ne yaptım?
- Sana sadece şunu diyeceğim... Eve gittiğinde ablana sor lütfen, bir bayan sevdiğinden ne bekler diye. Bugün neden suratım asık, o zaman umarım anlarsın... Bu arada bu senin için.

Göz nuruyla ördüğü hırkayı uzatıp, yaklaşmakta olan taksiye el edip, bindi arabaya. Öyle suskun, vedasız... Binlerce düşünceler arasında boğulmuş bir şekilde giderken, yolun ne kadar sürdüğünün farkında bile değildi.

Nihayet sevgililer gününün üstünden bir hafta geçmişti. Hiç aramadı İbrahim, o da aramadı. İkisi de çok inatçıydı. Bir hafta sonra bir mesaj geldi telefonuna. Cevaplamadı...Okumadan sildi. Ardından iş telefonu çaldı defalarca, açmadı... Sekretere "Sizinle görüşmek istemiyor" demesini tembihledi... Cep telefonu çaldı, yine kapattı. Ardından kaç kısa mesaj geldi, yine cevaplamadı...Yine okumadan sildi. Demişti, açıklama yapmayacaktı... Bu kez evet demeyecekti. İki yıl emek verdiği, bitmemesi için tüm hataları görmezden geldiği ilişkisini bitirmişti sonunda. Ne kalmıştı elinde?... Kocaman bir hiç. Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladığında, odasının kapısını açan Kıvanç' tı.
- İyi misin? Neyin var.
- Bir başlangıcın, bitişini kutluyorum. Gel lütfen.

Kıvanç' ın ısrarına dayanamayıp anlattı, olan biteni. O da Burcu adına üzülmüştü, ama içinden sevinç çığlıkları atmak istedi " Üzülme lütfen. Sana yeteri kadar değer verememişse bu onun kaybı" derken.

Burcu ilişkiyi kendi bitirmesine rağmen, ayrılık acısını kalbinden atamıyordu. Bu yüzünden kafasını dağıtmak, bir şeylerle uğraşmak için kursa yazıldı. Hafta sonlarında yalnızlık hissetmeyecek, böylece ayrılık bunalımlarını çabuk atlatacaktı. Kursta ikinci haftasıydı... Dersten çıktığında telefonu çaldı:
- Merhaba ben Kıvanç. Kadıköy' deyim. Çıkışta bir kahve içeriz diye düşünmüştüm. Ne dersin?
- Olabilir. Bir dersim daha var yalnız. Yarım saat sonra olabilir mi?
- Tamam. Seni alırım kurstan... Görüşürüz.

Bahçelievler' de oturmuyor muydu Kıvanç ?. Kadıköy' de ne işi vardı, şaşırdı... "Nasılsa görünce öğrenirim" diye düşünerek derse girdi.

Kursun asansöründen çıktığında, Kıvanç karşısında bir buket kır çiçeği ile bekliyordu. Şaşkınlığı daha da arttı. Bu da ne demekti şimdi. Kıvanç, Burcu' nun gözlerinden anlamış olacak ki kafasındaki soruyu, sormadan cevapladı.
- Kır çiçeklerini çok sevdiğini söylemiştin geçenlerde. Görünce seni hatırlattılar bana, almak istedim. Umarım münasebetsiz bir hareket olarak karşılamazsın.
- Hayır, çok incesin. Teşekkür ederim. Sadece şaşırdım biraz. Çiçek almaya pek alışkın değilim biliyorsun.

Yan yana yürüyerek Burcu' nun çok sevdiği bir cafeye doğru ilerlediler. Kahvelerini içerlerken bol bol sohbet edip, komik hikayelerine güldüler.

Burcu iş yerindeki atışmaları çoktan unutmuştu. Diğer hafta sonlarında Burcu' nun gittiği kursun kapısı, Kıvanç tarafında aşındırılmaya devam etti. Zamanla Kıvanç ile yan yana iken, geçmişten gelen bir dost sıcaklığı hissetti. "İyi dostluklar, demek kavgayla başlar" diye düşündü. Zamanla kendini onun yanında güvende ve çok mutlu hissettiğini fark etti. Kıvanç " Seni seviyorum. Gözlerini ilk gördüğüm andan beri." itirafında bulunurken, Burcu, kendisinin de dostluktan öte bir şeyler hissettiğini o an fark etti. Kıvanç patronun odasında ilk gördüğü an aşık olmuştu Burcu' ya. Kahretmişti geçen zaman zarfında bir sevgilisi olduğu için. Bu yüzden ister istemez, çoğu zaman asabi davranmıştı. Burcu da, bu kadar kolay aşık olabildiğine inanamıyordu hala... Hem de yeni bir ilişkiyi bitirmişken. Öyle bir duygu boşluğunda yakalanmıştı ki ona, karşı koyamadı. O güne kadar tatmadığı hisleri hissetmişti yanında. En önemlisi; önemsendiğini her an hissetmek hoşuna gitti. Kıvanç çok ince, hassas bir adamdı. Burcu' yu kırmamak için elinden geleni yapıyor. Onun her şeyiyle ilgileniyordu. Burcu bu hassas, yakışıklı adamın mavi gözlerinin esiri olmaktan kaçamadı. Yakalanmıştı artık... Kaçış yok... Bıraktı kendini maviliklerine.

İlişkileri nasıl başladı? Ne zaman delice aşık oldular, anlayamadı. Her şey çok hızlı yaşanmaya başlamıştı. Teni tenine değdiğinde ise, içi ürperdi... Ses etmedi. Alışkın değildi sevgisini bu kadar yakından hissetmeye. Dudakları buluştuğu her an, kalp atışı hızlanıyor, vücudundaki bütün kanlar beynine hücum ediyor, başı dönüyordu. Yapma diyemedi... Karşı koyamadı. Geceyi Kıvanç' ın evinde geçirmişti. Sabah uyandığında pişman olacaktı belki, ama buna değer diye düşündü. ***Arkası Sonra...***

Gülcan Talay

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

KONTRA MİZANA : Tamer Soysal

KUŞAKLARIN DEĞİŞİMİ VE GELECEK ÖNGÖRÜLERİ

Alvin Toffler "3 dalga teorisine" göre toplumları 3 aşamada inceliyor. Birinci dalga Tarım toplumu, ikinci dalga Sanayi Toplumu ve üçüncü ve son aşama ise Bilgi Toplumu olarak. Geçmişte yaşayan kuşakları zamanının olay ve konjonktüründen ayrı düşünmeye imkan yok. Bu yüzden gelecek bilimciler tarafından 20.yy'da yaşayan toplumlara yaşadıkları dönemlere göre isimler bulunarak çeşitlik ve farklılık oluşturulmaya çalışılmış Örneğin yüzyılın ilk kuşağı yüzyılın başından I.Dünya Savaşına kadar olan "**Büyük Değişim Kuşağı.**" Bu kuşak değişim döneminin kuşağı.. 1965 ile 1977 arasında doğan kuşak '**X kuşağı**' diye adlandırılıyor. Bu kuşak tam bir ara kuşak ve değişen dünya dinamiklerine karşı ekonomik sorunlarla yüzyüze gelmiş, toplumsal sıkıntıları göğüslemiş ve teknoloji ve yenilikle pek alakası olmayan bir kuşak.

1977 ile 1994 arasında doğan kuşak ise '**Y kuşağı**' diye adlandırılıyor. Bu kuşak PC lerin ve GSM lerin oluştuğu yılların kuşakları. Teknoloji dostu ve küreselleşme kuşağı çocukları. Bu kuşak materyalist değil, yenilikçi, sürü psikolojisine uymayı reddediyor. Fikir sahibiler. Serin duruşları var. Aileye önem veriyorlar.

1994 ile 2003 arasında doğan kuşak ise '**Milenyum kuşağı**' diye isimlendirilmiş. İnternet çocukları, teknoloji dostu, şımarık ve zor beğenen bir kuşak.

2003 ve sonrası doğumlular ise '**Z kuşağı**' diye nitelendiriliyor. Bu kuşak enformasyon ve internetin çocukları.. Gizemli çünkü henüz belirsiz.. (Bknz.Tempo Dergisi: 7-13 Ağustos 2003)

Geleceğin neler getireceği, yeni gelişmelerin toplumların gelişiminde nasıl değişiklikler yaratacağı Toffler, Peter Drucker, Francis Fukuyama, Samuel Huntington, Yevgeni Zamyatin, Edward de Bono gibi Batılı düşünürlerin hayli yoğun çalışmalar yaptıkları bir alan.. Bu kuşak meselesi de bu bağlamda ele alınan bir konu..

Toffler'un ifadesiyle bilgi çağındayız ama artık bilgi çağı ifadesi de zamanımızı tanımlamada yetersiz bir kavram haline gelmiş. Adeta enformatik bir kasırga çağı yaşıyoruz. Bilgiye ulaşmak çok kolay. Ama bu kasırga içinde bizi değerlerimizden koparmadan, iç huzurumuzu, doğallığımızı yitirmeden - şayet kaldı ise - doğru bilgiye ulaşmanın zorluğu bir büyük problem olarak ortaya çıkıyor. Herşeyin tüketime tabi olduğu bir dünyada değerleri yitirmemek ve doğru şeyleri okumayı başarabilmek.. Bir kaos düzeni hakim, küreselleştirilme adı ile hayatımıza empoze edilen yığınca şey arasında bizden sonraki kuşakların nasıl özellikler göstereceği bizim tavır ve kararlığımıza bağlı olarak değişecek..

Bir başka açıdan dünyanın gidişatı, gerçekleşen değişiklikler ve toplumun bunlara vereceği tepkiler 'Z kuşağının' nasıllığını ortaya koyacak.
* Dünya genelinde işgücünün üçte biri işsiz gelir dağılımı ise daha da bozuluyor. Tepedeki %20'lik nüfus kesimiyle, en dipteki %20'lik nüfus arasındaki fark 74 kata ulaşıyor. 1960'da bu fark 30 kattı. Dünyada 2.8 milyar insan günde 2 doların altında bir gelirle yaşıyor
* ABD dünyada %5 nüfus payıyla; kaynakların %21'ini alıyor.
* Gelişmiş ülkelerin üretimi artışı ABD'nin 2000 yılındaki üretim çıktısı, 1000'li yıllardan 57 kat daha iyi durumda. "3.Dünya ülkeleri" klasik ürünlerde yoğunlaşmaya devam ediyor. ABD, 1975'de dünya tekstil üretiminin %20'sini gerçekleştirirken, bugünkü payı %12'lerde, Çin aynı dönemde bu sektörde %10 olan payını %100 oranında arttırdı. 1975-1995 döneminde klasik sektörlerde mal üretimi arttıran tek bir G-7 üyesi yok. Çin ve Hindistan ise doğuda hızla büyüyen ve kalkınan iki devlet. Çin son yılların en çok büyüme hızına sahip ülkesi. Hindistan ise bilişim sektöründe liderliğe oynuyor. 2001 yılında Hindistan 8 milyar dolarlık yazılım ihracatı yaparken, bilgi teknolojileri pazarı büyüklüğü de yine 2001 yılında 13.5 milyar dolar.

Bütün bunlar olurken bir yandan da internet ve enformasyon çağının getirdiği kaotik ortam var. Kişisel bilgiler artık korunmuyor. Kişisel bilgilerimize uzanmak artık istihbarat örgütlerine gerek kalmadan mümkün hale geldi. ***Empoze edilen küreselleşmiş imgeler.. Bütün bunlar arasında sorgulayamayan ve sıkışan birey.. Oysa gelecek bilimciler geleceği şekillendirecek temel olgunun birey ve bireyin yaratıcı düşünceleri olacağını belirtiyorlar. Kaotik ortamda sıkışan birey nasıl tepki verecek?*** İnternetten sonra, Dünya Toplumları üzerinde sıçratıcı etkisi olan yeni buluşlar ortaya çıkacak mı? Örneğin; Stephen Hawking "**Zamanın Kısa Tarihi**" adlı eserinde zamanda yolculuğun mümkün olmadığını söylese de onun California Institute of Tecnology'deki yakın dostu Kip Thorne 1994'de yayınlanan "**Kara Delikler ve Zaman Boşlukları**" isimli kitabında Einstein'in varlığını öngördüğü varsayımsal uzay boşlukları olarak solucan deliklerinden bahsetmiş ve eğer uzayda boşluklar var ise zamanda da boşluklar olmalıdır savıyla zamanda yolculuğun mümkün olabildiğini ancak bu boşlukların atomdan milyar kere daha küçük ve hayal edilemeyecek kadar kısa süre ile var olduğunu dolayısıyla bu delikleri yakalayıp insan geçecek genişliğe getirerek zamanda yolculuk yapmanın çok zor olacağını belirtmiştir. Yani gelecekte zamanda yolculuk, ışınlama yolu ile yolculuk gibi yeni buluşların ortaya çıkması kuşaklar üzerinde doğrudan etkili olacaktır.

İnsanlar tarafından yapılmış makinelerin, insan gibi yaratıcı zekaya sahip olarak, transformasyon kaabiliyetine sahip olması yani kendi kendine yeni mekanizmalar oluşturmayı başarabilmesi anlamına gelen "**Yapay Zeka**" kavramındaki gelişmeler de geleceği etkileyebilecek önemli kavramlardan. Kimilerine göre yapay zeka kavramının gelişmesi ile insanın kopyası robotlar üretilecek ve bu robotlar kendi kendilerini üreterek çoğalacaklar ve insanlığın sonunu getirecekler. Tabii, bu düşünce fazlasıyla kurgusal. Makinenin ya da bilgisayarın ürettiği son çıktı enformasyondur. Enformasyon, bilgiden farklıdır, enformasyon bilginin içeriğidir, kendisi değil. Bilgi (knowledge), olmadan enformasyonda mevcut olan potansiyel, bilgiye dönüşemez. Makinelerin insanlar gibi hissetiklerini düşünsek dahi, bu süreç insandaki bilgisel süreçten farklı bir fiziksel süreçtir. Bu süreç teorik olarak, insandaki bütün bilginin keşfedilmesiyle ve makineye aktarılabilmesiyle sağlanabilir. Ancak insan daha tamamen keşfedilememiştir. Prof. Ahmet İnam'a göre, insan bilgisinin tümü açık bir bilgiyse (explicit knowledge), yani bildiğimiz herşey açık seçik formüle edilebilirse, bunun kopyası da yapılabilir. Ancak Prof. İnam'a göre insanın daima bildiğini sandığından ve farkında olduğundan fazlasını bildiği örtük bilgi (tacit knowledge) den oluşur. Örtük bilgi kodlanamaz bilgi olduğundan, herhangi bir makine diline dökülmesi oldukça güçtür. Çünkü örtük bilgiyi ne denli açık kılarsak kılalım, tıpkı iki gerçek sayı arasındaki sonsuz gerçek sayının olması gibi, insan beyninde asla açık kılınmamış bazı bilgiler kalacaktır. İnsan beyni gibi milyarlarca hücreden oluşan bir yapının çözülerek, makineye aktarılacak şematiğe getirilmesi gerçekten zor görünüyor. Belki nanoteknoloji, bu konuda bilimadamlarına bir ışık şimdilik.

Ünlü Matematikçi ve Modern Mantığın Kurucusu Kurt Gödel'in teoremine göre "**Bir seviyeden daha karmaşık olan her tutarlı formel sistem için ispatlanamayan ama doğru olan bir takım önermeler vardır.**" Anlaşılması gerçekten güç. Zaten bu konuda Bertrand Russell'dan başlayan tartışma pek çok felsefeci ve matematikçiyi tartışmanın içine sokmuş. Gödel'e göre mantıkta bir önerme ya yanlış ya da doğrudur. Örneğin "insan bir ağaçtır" önermesi şeklindeki 'A' önermesi yanlıştır. Bunun karşıtı anti-A ise doğrudur. Yani "insan bir ağaç değildir."Gödel daha sonra mantık ilmini temelinden sarsacak bir şey yaptı. Bir 'G' önermesi yaptı. Öyle bir 'A' önermesi bulunabilir ki ne 'A' ne de 'anti-A' önermesi doğru olacaktır. Sonra matematikçi Gödel 'G' önermesine karşılık gelen sayıyı hesapladı. Bu sayının iki tamsayının çarpımı olduğunu gösterdi. Bunun anlamı matematikte daima gösterilemeyen gerçekler olacağıydı. Modern terimlerle söylenirse, bir bilgisayara hayal edilebilecek bütün bilgiler verilse bile bilgisayar bazı problemleri asla çözemeyecektir.[1] Yani bir formen mantığa sahip bilgisayarlara, insan beyninin bütün sırları çözülerek, bütün veriler yüklense dahi bilgisayarın hiçbir zaman bilemeyeceği doğrular olacaktır.

İnsanlık neden hep gelişmeye aç ve neden hep sürekli bilimsel arayışlar içinde hayatını geçiriyor? Hayatı romanlara konu olacak ve bir süre önce Ahmet Altan'ın Kahve Molasında çok da güzel bir yazı dizisi ile anlattığı 'Yalnız Bombacı' lakaplı Theodore Kaczynski, bu konularda son derece aykırı düşüncelere sahip. Kaczynski'ye göre "**Çağdaş insanın eli kolu bir kurallar ve düzenlemeler ağıyla bağlanmıştır. Bu durum teknolojik açıdan ilerlemiş toplumlarda gerekli ve kaçınılmazdır. Sistem işleyebilmek için insan davranışlarını sıkı sıkıya düzenlemek zorundadır. Sistem insanları davranış kalıplarına çok uzak biçimde davranmaya zorlamaktadır. *Örneğin, sistemin bilim adamlarına, matematikçilere, mühendislere ihtiyacı vardır. Onlarsız işleyemez. Bu yüzden çocuklara bu alanlarda yükselmeleri için ağır baskılar uygulanıyor.* Teknolojik toplum küçük, bağımsız parçalara bölünemez; çünkü üretim çok sayıda insanın işbirliğine dayanır. Bireyler hayatlarını etkileyen kararlara müdahele etmekten acizdir ve bunu teknoloji toplumunda çözmenin yolu yoktur. Sistem insani ihtiyaçları doyurmak için varolmaz, varolamaz. Aksine, sistemin ihtiyaçlarına uymak üzere düzenlenmesi gereken insan davranışıdır. Sistemde etkin olan ideolojiler değil, teknik gerekliliklerdir. Sistem insanlara gıda sağlıyor, çünkü herkes açlıktan ölseydi sistem işlemezdi. Asıl önemli olan insanın ihtiyaçları değil, sistemin ihtiyaçlarıdır.**"

Sesini duyurmak için çeşitli bombalama olayları gerçekleştirdiğini söyleyen ve "Yüzyılın Arifesinde Ani Bir Manifesto: Endüstriyel Sistem Yıkılmalıdır" adlı bir manifesto[2] yazan Kaczynski, daha sonra 1978 ile 1995 yılları arasında 3 kişinin ölümü ve 20'den fazla kişinin yaralanmasına sebep olmaktan suçlu bulunarak cezaevine konulmuştur.

Prof. Ahmet İnam'ın da yapay zeka ve robotlar konusunda hayli düşündürücü bir tesbiti var: "**Makinelerden insan yapma sorunuyda uğraşırken, diğer yandan çağımızdaki çoğu insan zaten makine haline gelmiş durumda. Bireyselliğiyle birlikte kendine özgü davranış ve farklılıklarını yitirmiş birçok insan, önceden kestirilebilir davranışlarda bulunuyor. Bu durumda, bu insanların benzerini yapmak da gitgide kolaylaşıyor. Dolayısıyla günün birinde insanı simüle etmeye gerek kalmayacak, çünkü insanlar robotlaşacak ve böylece İnsanla makine arasında fark kalmayacak diye de düşünülebilir. Bu da problemin ahlaki boyutunu gösteren, çok önemli bir nokta. "**

Gelecek Bilim (fütüroloji-Futurology), tüm disiplinlerin verilerini kullanarak, daha çok kurgusal nitelikte ve insanlığın geçmişteki bütün o birikimini de esas alarak, gelecek ile ilgili strateji çalışmalar yapan bir bilim dalı. Bilim dalı diyorum çünkü artık sadece Batı'da değil, Asya ve Afrika'da toplam 430 üniversitede "Fütüroloji/Futurizm" kürsüleri kurulmuştur. Türkiye'de ise bu konulara ilişkin ne devletin, ne üniversitelerin ne de insanların bir ilgisi maalesef ki yok.

Bunca şeyin gerçekleştiği, değiştiği bir ortamda Türkiye Devletinin ve entellektüellerinin de bu konularda da öngörüleri olmalı, ciddi çalışmalar yapmalıdırlar. Toplum yapılarının üzerinde etkili olan ve toplumsal dönüşümü gerçekleştirecek bu gelişmelere karşı duyarsız olmak, toplumu dönüşümden öte bir kişiliksizliğe mahkum edebilir. Peter Drucker "**Geleceği tahmin etmenin en iyi yolu, onu yaratmaktır**" diyor. Onun için bizde geleceğimizi yaratmanının yollarını, pek çok psikolojik ve elektromanyetik etkileşim aracı içinde araştırmayı başarabilmeliyiz. Hem de bir an evvel..

[1] Gödel teoremi hakkında ayrıntılı bilgi için bknz. http://www.biltek.tubitak.gov.tr/dergi/00/subat/godel.pdf
[2] Sevgili Ahmet Altan "Zavallı Bir Yokoluş" adlı yazı dizisinde bu manifestoya çok güzel bir şekilde temas etmiştir. Bknz. http://www.kahvemolasi.com/xfiles/ozel/zavalli.asp

Tamer Soysal
tsoysal@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Misafir Kahveci : Asya A.

MEHMET DAYININ ELİ OLMAK

Bu başlığı yazmanın sorumluluğunu, hiç untmamak dileğiyle-niyetiyle, anlatacı aldı sazı eline..., başladı...

... Vaktin bir zamanın da şimdi, tıp dilinde PARKİNSON diye anılan, bir nedenden ötürü, hatırlayamadığı adını, aklının oyun_u nedenleriyle; hiç unutmadığı, o anıRanalana rağmen duygularıyla, aşık olmuş Ayyy Parçası bir huriye. Henüz göğüsleri tomurcuklanmamış, kalçasına irinler oturmamış... (Kutsal kitaptan alıntı... biraz defor-me iyle), o dilber'e! Mehmet Dayı tam on ikiden vurulmuş, hem günd ü hem gece gözüyle...

Sırf, dişil yüzü baskın diye, onu kıçından vurmak isteyenlere döndü yüzünü AYPARÇASIN'a.... Ap---ışıp kalakaldılar köyün yüreksiz GEÇİNEN delikanlıları, yuvalarına ancak sik-sık,mak için dönen masa başı kumarbazları. Mehmet Dayı ise yüceltmeye karar kıldı karşılık gördüğünden sevgisine-sevdiğin-e, sevildiği için sevgisini daha da.... of of anlatıcının nefesi dahi yetmez o FOSİLLEŞMİŞ AŞ-K ı, ya da Ferit büyüğüm etmiş zaten o kelam-ı "Ah-minel Aşk" mirasını atalarından teslim aldığın da, ya da "Celladı'ma Gülümserken" i, İsmet Özel'i –bence o sadece şair olarak kalmalıy-du, niye peygamberliğe soydun ki diye düşünmüyor da değilim sana haksızlık edebileceğimi düşünerek...

Masal oldular o köyde, masalı, lanetlenmişliği üzerine olan o-rada.
Ümitsizliğin sınırından geçirdiler ümitsizliğin gönül gözünü perdelediğini görenlere. Umut doğdu günün ilk ışığı ile; derler miş ki o ışığı görmek için o köyde ol-mak gerekmezmiş, görmek isteyenlere...

Mehmet dayı şimdi muhtaç, eli titriyor, titremeyi en çok çay içmek,, çorba yudumlamak için sevemiyor, el-l-elem'e borçlu kalmak istemiyor, yoksa bilin dedi,

"ben titreyen elimi DE "bir " olarak severdim" – "BİNLERCESİNDEN SADECE bir tanesin..."

Çırağınız Asya

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

KIRKYAMA HİKAYELERİ : KMKYHT

Ölüme Alışmak :
Kamuran Bulgurcuoğlu

Aysel... Güzel Aysel... Alımlı Aysel... Mahallenin aşüftesi Aysel... Rüyaların masum kızı, kırmızı ışıklı hayallerin afet kadını Aysel... Gözlerinin feri gitmiş, ışığı sönmüş, boynu bükülmüş... Derin düşüncelere dalmış. Kendi denizinde boğulmamak için çırpınışlarda. Bir kelebek kadar kırılgan, korumasız, kısa ömürlü ve çaresiz...

İstanbul'da iniş yapmak üzere biraz önce havalanan uçaktaydı. Derhal uykuya dalmak ve kafasındaki gürültünün uğultusundan ve kalbindeki güvercin sürüsünden kurtulmak istiyordu. Arka arkaya birkaç kadeh şarap istedi hostesten. Mesafeler kısaldıkça, yolculuk uzuyordu. İrtifa arttıkça, o uçurumlara yuvarlanıyordu. Tam dalarken uykuya, sıçrayarak uyanıyordu. Her sefer aynı kareler... Şırıngalar, röntgenler, beyaz önlükler, mamografi görüntüleri, röntgen filmleri, test sonuçlarını gösteren rakamlar...

Ne umutlarla gelmişti Amerika'ya Rıdvan ile. Şimdi yalnızdı, ölümcül hastaydı. Coşkun umutlarla beslediği gönlünde artık sadece baba ocağına gidebilecek kadar vakti olmasını dilemek yatıyordu. Gidecek ve yıllar önce vedalaşmadan ayrıldığı sevdiklerinin gözlerine derin derin bakacaktı, belki bazılarına sıkı sıkı sarılacaktı. Defterini yeniden eline alacak, sararmış yaprakları arasında kurumuş kalmış dostlarının yarım kalan hikayelerine bir son hazırlayacaktı. Son sayfaları kendi eliyle doldurmalıydı, bunu yapmalıydı.

Kendi yatağını bulmuş bilge dereler gibi, aktıkça derinleşen nehirler gibi yerleştiğinde çizgiler güzel yüzüne... O zaman gidecekti baba ocağına. Öyle düşlüyordu... Vakit henüz bu kadar erkenken, o geç kalmaktan korkuyordu, ama ne fayda işte. Oysa ki, yaşadıklarının derin izlerini harita gibi işledikten sonra yüzüne, iyice şişmanlayıp beyaz saclı, ensesinde topuzu tonton bir teyze olduktan sonra dönecekti mahalleye. Demek buraya kadarmış diye düşündü...

www.binsinirsizahoglu.com

Yaşlılar evine dönüştürdüğü baba yadigarı evine döndükten sonra, yaprak dökümünden arta kalan eski ama hiç eskimemiş dostlarıyla alışacaktı ölüme. Oyle hayal etmişti. Ölüme, onunla yarenlik ede ede alışacaktı. O kadar yaşlanacaktı ki, bilge bir yaşlının ölüme duyacağı vuslat duygusuyla uyuyacaktı ölüme, bir kış sabahı. En son görmek istediği, eskiden evinden dışarı baktığında penceresinden içeri ona arkadaşlık eden koca çınar ağacının, çıplak ve kuru dallarına tünemiş kar tanecikleri olacaktı. Kardeşlik duygusuyla kol kola yağmış ve o dalda buluşmuş ve derin muhabbetlere dalmış kar tanecikleri...

Daha birkaç ay önce sevgisiz yaşamına bir pınarı katmak için, anne olmaya karar vermişti. O da tomurcuk verecekti artık. Geç kalmış bir sevinçti bu ya... Onun kapkara odalardan aydınlığa açılan penceresi olacaktı bu bebek. İlk tarama testlerinden aldığı sonuca, HIV testinin pozitif çıkmış olmasına kahrolurken, bir de metastaza başlamış sinsi bir hastalığının daha olduğu öğrenmek, göğüs kanserine yakalanmış olmak, onu hepten sarsmıştı. Rıdvan ? Rıdvan ? Hatırlamak bile istemiyordu, onun haberi duyduğundaki tepkisini. Ridvan'i haberdar etmeden, hemen ilk İstanbul uçağına rezervasyon yaptırmisti.

Kaptan pilot Atlantiği geçtiklerini anons etti. Hostesler ısıtılmış, kolonyalı havlu dağıtıyorlardı. Bu koku, içinde çırpınıp duran güvercinlerin yuregindeki dallara tünemelerini sağladı. Çocukluğunun bayram günlerinden dimağına kazınmışti bu kolonya kokusu... Onu garip bir huzura götürdü. Hemen çantasını açtı. Bir kenarda bir iki bonbon olacaktı. Kolonya ve seker, muhteşem ikili. Dantel örtülerin örttüğü cevizden sehpanın üzerinde kristal bir kül tablası. İçinde, taze acilmiş Samsun paketinden çıkarılan ilk sigarayı yakmış yarım yanık kibrit çöpü. İnce belli altın bilezikli çay bardaklarda tavşan kanı çaylar. Melamin tabaklarda kaymaklı ev baklavası. Kahverengi kadifeden perdelerin çevrelediği pencereden içeri sızarak, Hereke halinin üzerine düşen ışıkta kıvrılıp bükülen sigara dumanları. Güven veren tanıdık insan sesleri. Ne güzeldi o evin kokusu, sıcağı ve ışığı.

Evlenip Amerika'ya giderken, annesinin el emeği göz nuruyla dolup taşırdığı çeyiz sandığını Suna'ya hediye etmişti. İyi kızdı Suna. Selçuk'un, o kanava işlemeli çarşaflara kendisinin yerine bir baskasiyla sarılmasina, ancak o kisi Suna olursa dayanarabilirdi. Suna o beyaz danteller gibi tertemizdi... Selçuk... Selçuk...

Derin bir uykuya daldı bunları düşünürken. Bu sefer düşlerinde hastane odası, laboratuar kokusu ve beyaz önlükler yoktu. Selçuk ona bakıyordu, her yerde buram buram İstanbul kokusu...

Kamuran Bulgurcuoğlu

Devamı varrr...

KIRKYAMA Hikayelerinin tamamını aşağıdaki adreste bulabilirsiniz:
http://www.kahvemolasi.com/xfiles/ozel/kirkyama.asp

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Dost Meclisi

Kahve Molası, siz sevgili kahvecilerden gelen yazılarla hayat bulmaktadır.
Her kahveci aynı zamanda bir yazar adayıdır. Yolladığınız her özgün yazı değerlendirilecektir.
Kahve Molası bugün **4.175** kahveciye doğru yola çıkmıştır.

Yukarı

Tadımlık Şiirler

özlem

ışık kanatlı kelebeğe gebe ay, eşiğinde
dur öylesine, bak kendine ve bana,
yeni adlar bul, yeni bir gün doğsun
ellerimizle barışık... yürünmemiş
bir sokağı yürümek belki de en zoru,
hem okyanus olmak, hem bir bardak su!..

su dedim de, aklıma takıldı yine o göl!..
yağmurun açık bıraktığı kapıdan geldi,
kamp düşünü ertelediğimiz bahar.
yuvalar kırlangıç, göl bizi bekliyor...
bırak sırt çantanı, sevgiyi çeyiz al
yüreğin sandık odası, boş duruyor!..

yatağı olmayan nehir dokunuşun,
ben mi nehre akıyorum, nehir mi bana
sesim mavi; tortusuz, içimin utangaç gülüşü.
herkes bir şeyler diyor sakarlığıma,
onu sorumlu tutuyor her şeyden,
bari sen deme! bunun aşk olduğunu...

Emre Gümüşdoğan

Yukarı

Biraz Gülümseyin

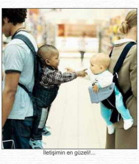

İletişimin en güzeli!...

Yukarı

20 Şubat 2004 - ©2002/04-kahvemolasi.com
istanbullife.com

Kahve Molası MS Internet Explorer 4.0+ ve 800x600 Res. için optimize edilmiştir.
Uygulama : Cem Özbatur - Her hakkı saklıdır. Yayın İlkeleri